

*Additioneel Protocol en Protocol van ondertekening bij het Internationaal Verdrag tot samenwerking in het belang van de veiligheid van de luchtvaart „Eurocontrol”*

BRIEF VAN DE MINISTER VAN  
BUITENLANDSE ZAKEN

Nr. 1

's-Gravenhage, 13 oktober 1970.

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal  
ontvangen: 14 oktober 1970.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 30 november 1970.

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60, en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U Hoogedelgestrengte hierbij de tekst en de vertaling in het Nederlands over te leggen van het op 6 juli 1970 te Brussel tot stand gekomen Additioneel Protocol bij het Internationaal Verdrag tot samenwerking in het belang van de veiligheid van de luchtvaart „Eurocontrol” met Protocol van ondertekening (*Trb.* 1970, 156).

Een toelichtende nota bij dit protocol gelieve u hiernevens aan te treffen.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft zal dit protocol alleen voor Nederland gelden.

*De Minister van Buitenlandse Zaken,*

J. LUNS.

#### Toelichtende nota

De artikelen 21 en 22 van het op 13 december 1960 te Brussel tot stand gekomen Internationaal Verdrag tot samenwerking in het belang van de veiligheid van de luchtvaart „Eurocontrol” (laatstelijk *Trb.* 1966, 150), <sup>1)</sup> waarbij thans België, de Bondsrepubliek Duitsland, Frankrijk, Ierland, Luxemburg, Nederland en het Verenigd Koninkrijk partij zijn, bevatten de belastingvrijstellingen welke de Verdragssluitende Partijen verlenen aan de bij dit verdrag gestichte organisatie.

Reeds geruime tijd geleden zijn moeilijkheden gerezen over de toepassing door de onderscheidene partijen van de aanhef van artikel 22, eerste lid, bepalende dat de organisatie is vrijgesteld van alle douanerechten en heffingen van gelijke werking. Met name is in 1963 aan het Bestuurscomité, hetwelk het bij het verdrag opgerichte Agentschap voor de luchtverkeersbeveiliging beheert, een verzoek van het Verenigd Koninkrijk voorgelegd betreffende de uitlegging van voornoemde bepaling. Het Verenigd Koninkrijk meent namelijk dat de aan de grens geïnde omzetbelasting een heffing van „gelijke werking als douanerechten” is en dat hiervoor dus krachtens artikel 22 een verplichting van partijen tot vrijstelling geldt, evenals zulks bij dit artikel uitdrukkelijk bepaald is voor douanerechten.

Ierland heeft zich bij deze opvatting aangesloten. De overige partijen, alle lid van de Europese Gemeenschappen, vatten de bedoelde term op in de zin van het Verdrag van Rome krachtens welk verdrag omzetbelasting niet geldt als een heffing van gelijke werking als douanerechten.

Naar aanleiding van het verzoek van het Verenigd Koninkrijk zijn talrijke studies verricht en daarbij bleek dat het opgeworpen fiscale probleem zijn aanleiding had in een meer al-

Aan

de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer  
der Staten-Generaal

<sup>1)</sup> Zie ook *Bijlage Handelingen* 1961-1962, I nr. 150, II nr. 6738.

gemeen vraagstuk, t.w. dat van een onevenwichtigheid in de uiteindelijke financiële bijdragen van de partijen aan de organisatie. In de vergelijking van de lasten die de verschillende staten uit hoofde van de organisatie hebben te dragen, wilde men ook de belastingen die geheven worden als gevolg van het functioneren van de organisatie, t.w. de indirecte belastingen ten laste van de organisatie en de inkomensbelasting over de salarissen van het personeel betrekken. Voor het verrichten van deze studies werden onder meer een juridische en een intergouvernementele werkgroep ingesteld. Bij de toenmalige besprekingen heeft Nederland het standpunt ingenomen dat de organisatie zelf van de indirecte belastingen zou kunnen worden ontheven, doch dat, zulks in overeenstemming met de gebruikelijke gedragslijn, ernstig bezwaar bestond tegen het verlenen van vrijstelling van inkomstenbelasting over de bezoldigingen die aan het personeel van de organisatie worden uitbetaald. Bij wijze van compromis zou echter aan de organisatie een verrekening of compensatie ten belope van de ontvangsten uit hoofde van deze laatste belasting kunnen worden gegeven.

Ten slotte besloot de Permanente Commissie, het hoogste orgaan van Eurocontrol, drie buiten het agentschap staande deskundigen aan te wijzen met de opdracht een nader onderzoek in te stellen o.m. naar de in het geding zijnde bedragen, hetgeen leidde tot een aanbeveling die de commissie in staat zou stellen een objectief besluit te nemen. Uit het verslag van deze onafhankelijke deskundigen bleek dat een onderling zeer verschillende verhouding bestond tussen enerzijds de bedragen die partijen krachtens het verdrag als bijdrage aan de organisatie betalen en anderzijds de bedragen waarbij die partijen zijn gebaat door de heffing van belasting op het inkomen van het personeel van Eurocontrol en de heffing van omzetbelasting op de directe en de indirecte investeringen van de organisatie.

De deskundigen concludeerden tot belastingvrijdom, gezien de bezwaren die zouden bestaan tegen het treffen van compensatieregelingen passende op zich telkens wijzigende situaties. Hierbij werd voorts de omstandigheid in aanmerking genomen, dat de verscheidenheid van vestigingen van Eurocontrol op de grondgebieden der onderscheidene landen tot dusver onvoldoende omvang gekregen heeft om van invloed te zijn op een evenwichtige verdeling van de financiële lasten en de fiscale baten.

Op de grondslag van de conclusies van de deskundigen is een ontwerp van een Additioneel Protocol opgesteld dat besproken is op een diplomatieke conferentie die van 9 t/m 11 februari 1970 te Brussel is gehouden.

Het resultaat van de conferentie is neergelegd in een Additioneel Protocol en in een Protocol van ondertekening (*Trb.* 1970, 156). Daarin is in hoofdzaak voorzien dat partijen, onverminderd het reeds in de artikelen 21 en 22 van het verdrag bepaalde, voor indirecte belastingen ten laste van de organisatie geheven een compensatie geven door middel van een aanpassing van de financiële bijdrage aan de organisatie, dan wel vrijstelling of kwijtschelding van de bedoelde belastingen verlenen (Artikel 1).

Voorts is bepaald dat partijen eveneens een compensatie geven voor de belasting geheven over de salarissen van het personeel van de organisatie (Artikel 3).

Deze laatste bepaling houdt in, dat de nationale belastingheffing over de salarissen ongewijzigd kan blijven, doch dat voor het effect ervan aan de organisatie financiële compensatie moet worden geboden. In de notulen van de conferentie is voorts vastgelegd, dat een partij geacht wordt aan haar verplichting uit dezen hoofde te hebben voldaan, indien de compensatie alleen betrekking heeft op de inkomstenbelasting welke op de bezoldigingen van het personeel aan de bron is ingehouden.

De bepalingen van de protocollen zijn naar de mening van de ondergetekenden voor Nederland, mede gelet op het hierboven weergegeven standpunt, aanvaardbaar.

In het protocol van ondertekening zijn partijen overeengekomen al het mogelijke in het werk te stellen om het protocol uiterlijk met ingang van 1 januari 1971 in werking te doen treden.

Het bovengenoemde Internationaal Verdrag van 13 december 1960 geldt, wat het Koninkrijk betreft, slechts voor het Rijk in Europa. Dientengevolge zullen ook de onderhavige protocollen alleen voor Nederland gelden.

*De Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat,*

M. J. KEYZER.

*De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,*

H. J. WITTEVEEN.

*De Minister van Defensie a.i.,*

UDINK.

*De Minister van Financiën,*

H. J. WITTEVEEN.